

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/85/2019
Identifikačné číslo spisu: 5810205198
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5810205198.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: SEAFly ESTATE a.s., so sídlom Nová Rožňavská 134/A, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 35 718 421, zastúpeného MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s.r.o., so sídlom 023 05 Nová Bystrica 850, IČO: 36 416 525, proti žalovaným: 1/ HERN s.r.o., so sídlom Kliňanská 564, 029 01 Námestovo, IČO: 36 381 047, zastúpenému Karkó s.r.o., so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, IČO: 50 158 121, 2/ Bergerac s.r.o., so sídlom Tallerova 4, 811 02 Bratislava, IČO: 44 527 641 (právny nástupca CLAIMS, s.r.o., so sídlom Turčianska 17, 821 09 Bratislava, IČO: 35 833 033, spoločnosť zanikla v dôsledku zlúčenia, dobrovoľný výmaz dňa 13. 10. 2015), o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia a o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5Cb/92/2010, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/24/2018-829 zo dňa 12. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaní m a j ú voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5Cb/92/2010-734 zo dňa 28. 03. 2017, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 5Cb/92/2010-754 zo dňa 26. 04. 2017 a č. k. 5Cb/92/2010-802 zo dňa 04. 12. 2017, zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu (I. výrok) a žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania, obidvom v rozsahu 100% (II. a III. výrok).

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou, po pripustení jej viacerých zmien (naposledy uznesením súdu prvej inštancie č. k. 5Cb/92/2010-731 zo dňa 01. 03. 2017), domáhal určenia, že uznesenia č. 1, č. 2, č. 3, č. 3a a č. 4 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 10. 09. 2010 sú neplatné, ďalej že Zmluva o prevode akcií uzavretá dňa 17. 09. 2010 medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade o prevode 130.000 ks akcií na meno žalobcu v

spoločnosti ZTS Strojárne, a.s., Námestovo, IČO: 36 381 047 a v súvislosti s ňou realizovaný rubopis hromadnej akcie je neplatná a tiež, že rozhodnutie valného zhromaždenia spoločnosti ZTS Strojárne, a.s., Námestovo, IČO: 36 381 047, ktorého pôsobnosť vykonala spoločnosť NOGIZAKA LIMITED, so sídlom Lykavitou, 29. Ist floor, Egkomi, Cyprus ako osoba konajúca ako jediný akcionár spoločnosti ZTS Strojárne, a.s., Námestovo, IČO: 36 381 047,

o zmene právnej formy, je neplatné. Žalobca sa ďalej domáhal určenia, že rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného v 1. rade zo dňa 08. 02. 2011, 25. 03. 2011, 20. 05. 2011, 14. 07. 2015, 10. 09. 2015 a zo dňa 23. 10. 2015 sú neplatné a že rozhodnutie jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného v 1. rade zo dňa 29. 12. 2015 v bodoch 1 až 5 je neplatné a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 10. 09. 2010 sa konalo mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného v 1. rade (ďalej len „MVZ“), na ktorom sa prezentovalo 100 % hlasov akcionárov. Za žalobcu ako osoba oprávnená konať v jeho mene sa dostavil a prezentoval I. O.. Priebeh MVZ bol osvedčený spísaním Notárskej zápisnice K., pod sp. zn. N 114/2010, NZ 32554/2010 z 13. 09. 2010, ktorou sa osvedčilo prijatie štyroch uznesení - uznesenia č. 1 o voľbe orgánov MVZ, č. 2 o odvolaní členov dozornej rady, č. 3 o voľbe členov dozornej rady, č. 3a o voľbe člena dozornej rady, č. 4 o schválení zmeny stanov spoločnosti, ktorými boli stanovy doplnené o postup pri zrušení listinných akcií a o postup pri výmene hromadných akcií na jednotlivé akcie a naopak na základe požiadavky akcionára. Žalobca bol ku dňu konania MVZ majoritným akcionárom žalovaného v 1. rade a vlastnil 130.000 kusov akcií, čo predstavovalo 50,19 % podiel na základnom imaní. V čase konania MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010 osoba I. O. nemohla zastupovať žalobcu ako jediný akcionár, pretože žalobca má viacerých akcionárov, ktorí legitímnym spôsobom (prostredníctvom valného zhromaždenia), nikdy ku zmene v orgánoch spoločnosti žalobcu nepristúpili, preto táto osoba nemohla konať za žalobcu a pokiaľ tak konala, išlo o účelové konanie v prospech skupiny osôb. Skutočnosť, že žalobca nemal nikdy jediného akcionára, preukazoval výpisom z účtu majiteľa cenných papierov z 05. 10. 2010 a z 27. 10. 2010. Z dôvodu, že skutoční akcionári spoločnosti žalobcu konaním osoby, ktorá sa označila za jediného akcionára žalobcu a dosiahla zmenu zápisu v obchodnom registri, boli zbavení svojich akcionárskych práv a vzhľadom na majetok a hodnotu im patriacich akcií u žalovaného v 1. rade (v tom čase akciovéj spoločnosti) došlo na ich strane ku škode veľkého rozsahu, podali dňa 06. 10. 2010 trestné oznámenie, ktoré bolo vedené na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod č. VII/16p 316/10.

4. Z listiny prítomných na MVZ žalovaného v 1. rade zo dňa 10. 09. 2010 súd zistil, že sa ho zúčastnila aj spoločnosť CLAIMS, s.r.o., ktorá tvrdila, že je akcionárom spoločnosti žalovaného v 1. rade na základe Zmluvy o kúpe a predaji cenných papierov - akcií uzavretej dňa 18. 03. 2004. Žalobca legitímne postavenie spoločnosti CLAIMS, s.r.o. ako akcionára žalovaného v 1. rade, popieral. Poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/126/2007I, v ktorom sa spoločnosť CLAIMS, s.r.o. na základe kúpnej zmluvy o prevode cenných papierov z 18. 03. 2004 domáha určenia, že je akcionárom žalobcu a zápisu do zoznamu jeho akcionárov, pričom konanie (ku dňu podania žaloby) nebolo právoplatne skončené.

5. Žalobca žalobu po právnej stránke odôvodnil jednak ustanoveniami o neplatnosti právnych úkonov, konkrétne § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj ustanoveniami § 183, § 131 ods. 1, 2 a 5, § 265 a § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka („ďalej len „ObchZ“). Všetky ďalšie nároky uplatnené žalobou v znení jej zmien žalobca odôvodnil nadväznosťou na protiprávnosť prijatých rozhodnutí na MVZ žalovaného v 1. rade konaného dňa 10. 09. 2010 (primárne neplatné uznesenia VZ), a preto aj (rozšíreniami) žaloby uplatnené nároky sú podľa neho dôvodné. Tvrdil, že rozhodnutia boli prijaté osobou na to nie oprávnenou, preto došlo pre rozpor so zákonom k zásahu do jeho práva ako akcionára spoločnosti žalovaného v 1. rade.

6. Súd prvej inštancie na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu skonštatoval, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Vo všeobecnosti uviedol, že dovolávať sa neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia súdnou cestou možno len v prípade, keď napadnuté uznesenie je v rozpore so

zákonem, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami, či už pre vecnoprávne ako aj formálnoprávne vady. Zároveň musia byť splnené ďalšie dve podmienky, a to, že akcionár, ktorý sa zúčastnil na valnom zhromaždení, sa môže domáhať vyhlásenia uznesenia za neplatné len vtedy, ak podal protest do zápisnice z valného zhromaždenia a ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva akcionára. Všetky tieto podmienky musia byť splnené súčasne. Účinnosť vyhlásenia uznesenia za neplatné pôsobí až od okamihu, keď ju vysloví súd. Účinky neplatnosti nastanú ex tunc, t. j. od prijatia uznesenia, čo znamená, že práva a povinnosti, ktoré z neho síce vznikli, vyhlásením za neplatné zanikajú. Súd je pri rozhodovaní viazaný dôvodmi neplatnosti uznesení valného zhromaždenia v rozsahu tvrdenom v žalobe, keďže podľa § 131 ods. 1 ObchZ sa dôvody neplatnosti koncentrujú súčasne s právom na podanie žaloby do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia. Súd môže na návrh akcionára určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva akcionára, ktorý sa neplatnosti domáha. Nie je možné sa domáhať neplatnosti akéhokoľvek uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol porušený zákon, spoločenská zmluva alebo stanov, ale len takého uznesenia, ktoré súčasne mohlo obmedziť práva akcionára, ktorý sa neplatnosti domáha. Z povahy ustanovenia § 183 v spojení s § 131 ods. 1 ObchZ vyplýva, že postačuje možnosť protiprávneho obmedzenia práva spoločníka, nevyžaduje sa reálne obmedzenie jeho práva na to, aby bol žalobou úspešný.

7. V prejednávanej veci súd prvej inštancie z notárskej zápisnice na č. 1. 22 spisu zistil, že dňa 10. 09. 2010 sa konalo MVZ žalovaného v 1. rade, pričom žalobca ako akcionár žalovaného v 1. rade sa tohto MVZ zúčastnil. Z obsahu zápisnice nevyplývalo, že by žalobca ako akcionár podal protest do zápisnice z valného zhromaždenia tak, ako to ustanovuje § 183 ObchZ. MVZ sa konalo na návrh žalobcu, za ktorého, ako to vyplýva z listiny prítomných, konal I. O. na základe splnomocnenia. Hoci žalobca splnil zákonom stanovenú trojmesačnú prekluzívnu lehotu na podanie žaloby (podaná dňa 29. 10. 2010), nespĺnil ďalšiu zákonom vyžadovanú podmienku, nakoľko nepodal protest do zápisnice o konaní MVZ, a preto podľa názoru prvoinštančného súdu nemohol byť osobou aktívne vecne legitimovanou k podaniu žaloby. Súd nemal pochybnosti o tom, že žalovaný v 1. rade, ktorého valné zhromaždenie uznesenia prijalo, je pasívne vecne legitimovaným.

8. Žalobca sa domáhal neplatnosti uznesení prijatých na MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010 predovšetkým z dôvodu, že ho v tom čase, ako akcionára žalovaného v 1. rade, zastupovali a konali za neho osoby prezentujúce sa postavením jediného akcionára, ktoré neboli oprávnenými za neho konať. Ak by aj uvedené okresný súd pripustil, musela by byť splnená podmienka možného obmedzenia práva žalobcu ako (bývalého) akcionára. Ohľadom tejto podmienky bolo potrebné obmedzenie tvrdiť a preukázať (prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorými sú aj skutkové tvrdenia v zmysle § 149 v spojení s § 150 ods. 1 a § 153 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“). Žalobca sa v skutkovo a právne zdôvodnenej žalobe odvolával na trestným činom získané oprávnenia vykonávať úkony v mene žalobcu (zápisom údajov do obchodného registra na základe nepravdivých skutočností), v dôsledku čoho mali byť konaním neoprávnených osôb v mene žalobcu ako akcionára žalovaného v 1. rade, porušené jeho akcionárske práva. Okrem uvedeného žalobca netvrdil a nekoncentroval dôvody, v čom mali uznesenia č. 1 až 4 prijaté na MVZ žalovaného v 1. rade konanom dňa 10. 09. 2010, obmedziť jeho práva akcionára.

9. Okresný súd zistil, že uznesenie č. 1 sa týka orgánov VZ, pričom žalobca v žalobe neuviedol žiadny dôvod, pre ktorý by malo byť uznesenie v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami. Uznesením č. 2 došlo k odvolaniu členov dozornej rady a uznesením č. 3 k voľbe nových členov dozornej rady. Uznesením č. 3a došlo k voľbe predsedu dozornej rady žalovaného v 1. rade a napokon uznesením č. 4 bola prijatá zmena stanov žalovaného v 1. rade o spôsobe vydávania, nahradzovania a zmeny akcií. Ani vo vzťahu k týmto uzneseniam žalobca v žalobe neuviedol žiadny dôvod, pre ktorý by malo byť uznesenie v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami. Okresný súd konštatoval, že konkrétne dôvody a ustanovenia zákona alebo stanov, ktoré mali byť porušené a porušením ktorých by malo dôjsť k obmedzeniu práv žalobcu, žalobca neuviedol/netvrdil, pričom bolo potrebné, aby sa nezákonnosť, rozpor so stanovami alebo spoločenskou zmluvou týkala obsahu napadnutého uznesenia MVZ. Z uvedeného dôvodu súd žalobu ohľadom tejto

časti predmetu konania (vyslovenia neplatnosti uznesení prijatých na MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010), zamietol.

10. Okresný súd ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 4Obo/21/2000 uverejnený v ZSP 7/2001 uviedol, že dôvody neplatnosti je možné relevantne tvrdiť iba v lehote 3 mesiacov od konania valného zhromaždenia, preto len dôvody uvádzané do tohto času, ak sa ukážu dôvodnými, za predpokladu splnenia ostatných podmienok, môžu znamenať úspech žaloby. Preto pokiaľ žalobca uvádzal ďalšie dôvody pre vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nekoncentrované v žalobe (a jej rozšíreniach), súd prvej inštancie na ne v zmysle štandardnej judikatúry neprihliadol s odôvodnením, že žalobu nemožno úspešne doplniť o ďalšie dôvody neplatnosti po uplynutí 3 mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pokiaľ sa aj neskôr ukázalo, a to právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 20Cb/167/2010 zo dňa 13. 04. 2011, že osoby konajúce v mene žalobcu neboli oprávnenými na konanie v jeho mene na MVZ žalovaného v 1. rade, uvedené nebolo možné vzťahovať na tretie osoby konajúce v dobrej viere, keď opak ani doposiaľ vedenými trestnými konaniami vo vzťahu k orgánom žalovaného v 1. rade nebol preukázaný.

12.

Vo vzťahu k časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému v 2. rade určenia neplatnosti zmluvy o prevode akcií, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade dňa 17. 09. 2010, ktorej predmetom bol prevod 130.000 ks akcií na meno žalobcu v spoločnosti ZTS Strojárne, a.s. Námestovo, IČO: 36 381 047, so sídlom Kliňanská 564, 029 01 Námestovo a v súvislosti s ňou realizovaný rubopis hromadnej akcie Z. vystavenej spoločnosti ZTS Strojárne, a.s., Námestovo dňa 14. 09. 2010 na meno žalobcu (č. l. 126 a nasl.), t. j. ktorou sa domáhal určenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ, súd prvej inštancie skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení, a to tak za účinnosti § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku - do 30. 06. 2016 (ďalej len „O. s. p.“), ako aj za účinnosti v súčasnosti platného procesného predpisu - C. s. p., v ustanovení § 137 písm. c/. Okresný súd dospel k záveru, že vyslovením žiadanej neplatnosti kúpnej zmluvy by sa právne postavenie žalobcu nezmenilo, a teda nezistil, že by sa jeho postavenie stalo právne neistým. Žalobca ako predávajúci a akcionár žalovaného v 1. rade kúpnu zmluvou predal kupujúcemu žalovanému v 2. rade (v tom čase vystupujúci pod obchodným názvom CLAIMS, s.r.o., IČO: 35 833 033) akcie vydané ako jedna hromadná akcia č. HA 01/130.000 na meno v listinnej podobe, vydaná dňa 14. 09. 2010 emitentom - ZTS Strojárne, a.s. v celkovej nominálnej hodnote 4.316.000,-- eur, pričom táto hromadná akcia v plnom rozsahu nahradila pôvodných 130.000 ks akcií na meno v listinnej podobe v nominálnej hodnote jednej akcie 33,20 eur. Žalovaný v 2. rade ako kupujúci kúpil tieto akcie do svojho vlastníctva za dohodnutú cenu. Akcie boli žalovanému v 2. rade riadne odovzdané rubopisom, na základe čoho bol účinne zapísaný v zozname akcionárov a vykonával s tým súvisiace práva do účinnosti ďalšieho prevodu (ich predaja tretej osobe). Vyslovením absolútnej neplatnosti zmluvy by sa obnovil stav pred zmluvou, t. j. nastali by účinky neplatnosti zmluvy ex tunc ku dňu uzavretia zmluvy a došlo by k zániku práv a povinností z nej vzniknutých. Žalobca by spätne nadobudol predané akcie, ale nestal by sa už akcionárom žalovaného v 1. rade (pre zmenu jeho právnej formy z akciovej spoločnosti na spoločnosť s ručením obmedzeným a pre ďalšie právne úkony nadväzujúce na kúpnu zmluvu) a ani jeho spoločníkom, a týmto by sa nestal dokonca ani žalovaný v 2. rade. Na právnom postavení žalobcu (a ani žalovaného v 2. rade) by sa nič nezmenilo. Žalobca preto na žiadanom určení nemá naliehavý právny záujem. Podľa názoru okresného súdu by sa žalobca mohol priamo domáhať určenia, že je (bol) akcionárom žalovaného v 1. rade (v súčasnosti spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným), ktorému by patrili práva akcionára, v ktorom konaní by bola ako otázka predbežná riešená aj ne/platnosť tohto (a naň nadväzujúceho) právneho úkonu.

13. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu aj v časti, ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti v

chronologickom slede prijatých rozhodnutí jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade (rozhodnutia prijaté v dňoch 19. 01. 2011, 08. 02. 2011, 25. 03. 2011, 14. 07. 2015, 29. 12. 2015 a 27. 07. 2016), a to pre márne uplynutie trojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 131 ods. 1 ObchZ. Márnym uplynutím tejto lehoty právo zaniká, čo znamená, že žiadna z osôb uvedených

v § 131 ods. 1 ObchZ sa nemôže úspešne domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia na súde a v prípade oneskoreného podania žaloby, súd túto zamietne. Okresný súd poukázal na to, že ak je jediným spoločníkom právnická osoba, pôsobnosť valného zhromaždenia vykonáva štatutárny orgán tejto právnickej osoby. Rozhodovanie jediného spoločníka nie je hlasovaním na valnom zhromaždení a v týchto prípadoch sa valné zhromaždenie nekoná. Pri jednoosobovej spoločnosti je z povahy veci vylúčené, aby sa v nej konalo valné zhromaždenie, preto v jednočlennej spoločnosti sa valné zhromaždenie nekoná. Jedná sa o rozhodnutie jediného spoločníka, a preto nie je potrebné, aby konateľ zvolával valné zhromaždenie. Plynutie prekluzívnej lehoty preto bolo potrebné počítat' od prijatia rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia (a nie od momentu, kedy sa žalobca o ňom dozvedel). Vzhľadom na uvedené súd žalobu v označenej časti pre márne uplynutie prekluzívnej lehoty zamietol bez toho, aby sa ďalej zaoberal hmotnoprávnou argumentáciou neplatnosti prijatých rozhodnutí jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade. Okresný súd uviedol, že prvá časť žaloby (rozšírenie pôvodného znenia), ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia, bola podaná dňa 20. 04. 2011 (č. l. 109) a týkala sa rozhodnutia prijatého spoločnosťou NOGIZAKA LIMITED, Cyprus dňa 19. 01. 2011. Trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby skončila dňa 19. 04. 2011. Žaloba ohľadom tohto rozhodnutia bola preto podaná oneskorene, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty v § 131 ods. 1 ObchZ v spojení s § 183 ObchZ. Ďalšie rozšírenie žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosťou NOGIZAKA LIMITED, Cyprus, prijatého v dňoch 08. 02. 2011, 25. 03. 2011 a 20. 05. 2011, bolo podané dňa 01. 07. 2011. Trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby skončila dňa 08. 05. 2011 a dňa 25. 06. 2011, preto aj v tejto časti bola žaloba podaná oneskorene. Včas podaná žaloba dňa 01. 07. 2011, t. j. v zákonom stanovenej trojmesačnej prekluzívnej lehote v zmysle § 131 ods. 1 ObchZ, sa týkala rozhodnutia prijatého jediným spoločníkom vykonávajúcim pôsobnosť valného zhromaždenia dňa 20. 05. 2011, ktorá skončila dňa 20. 08. 2011. Vo vzťahu k časti žaloby (jej opätovného ďalšieho rozšírenia), ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosťou KREPALA INVESTMENTS LIMITED, Cyprus, prijatého v dňoch 14. 07. 2015, 10. 09. 2015 a 23. 10. 2015, bola žaloba podaná dňa 25. 11. 2015 (faxom, doplnená písomne dňa 27. 11. 2015 na č. l. 438). Trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby skončila dňa 14. 10. 2015, preto žaloba aj v tejto časti bola podaná opäť oneskorene. Včas podaná žaloba dňa 25. 11. 2015 sa týkala rozhodnutia prijatého jediným spoločníkom vykonávajúcim pôsobnosť valného zhromaždenia dňa 10. 09. 2015, vo vzťahu ku ktorému lehota skončila dňa 10. 12. 2015 a ďalej rozhodnutia prijatého dňa 23. 10. 2015, vo vzťahu ku ktorému lehota skončila dňa 23. 01. 2016. Žaloba (jej následné ďalšie rozšírenie) v časti, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosťou KREPALA INVESTMENTS LIMITED, Cyprus, prijatého dňa 29. 12. 2015, bola podaná dňa 15. 04. 2016 (faxom, doplnená písomne dňa 18. 04. 2016 na č. l. 457 a nasl.). Trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby skončila dňa 29. 03. 2016, a teda okresný súd opätovne uzavrel, že ohľadom tohto rozhodnutia bola žaloba podaná oneskorene.

Napokon žaloba (jej rozšírenie), ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosťou KREPALA INVESTMENTS LIMITED, Cyprus, prijatého dňa 27. 07. 2016, bola podaná dňa 04. 11. 2016 (č. l. 481 a nasl.). Trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby počítaná podľa § 121 ods. 3 C. s. p., skončila dňa 27. 10. 2016, preto okresný súd i v tejto časti konštatoval podanie žaloby oneskorene.

14. Okresný súd uviedol, že rozhodnutie jediného spoločníka prijaté pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia môže byť napadnuté žalobou o určenie neplatnosti podľa

§ 131 ObchZ za tých istých podmienok ako uznesenia valného zhromaždenia, t. j. oprávnená osoba ho nielen musí uplatniť do 3 mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť. Okruh oprávnených osôb na podanie žaloby je stanovený ustanovením § 131 ods. 1 ObchZ, t. j. každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady, pričom rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. V zmysle § 183 ObchZ akcionár, ktorý sa zúčastnil valného zhromaždenia, sa môže domáhať práva podľa § 131 ods. 1, iba ak podal protest do zápisnice z valného zhromaždenia.

15. Okresný súd zistil, že žalobca nie je osobou aktívne vecne legitimovanou na podanie žaloby (jej časti), ktorou žiadal vysloviť neplatnosť rozhodnutí jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 25. 03. 2011, 20. 05. 2011, 10. 09. 2015 a 23. 10. 2015. Žalobca v spoločnosti žalovaného v 1. rade nemá a ani nemal postavenie spoločníka alebo konateľa (predtým postavenie akcionára žalovaného v 1. rade), či ďalších zákonom stanovených osôb oprávnených na podanie žaloby. Táto skutočnosť nebola ani sporná, keďže ju žalobca nikdy nepopieral (§ 151 ods. 1. C. s. p.) a preukázali to aj výpisy z obchodného registra, ktoré sú obsahom spisu. Nemohol byť preto ani osobou aktívne legitimovanou, pretože daný druh žaloby o vyslovenie neplatnosti môžu vo vymedzenej lehote žiadať len osoby uvedené v § 131 ods. 1 ObchZ (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/22/98 - ZSP 5/2000). Ak by aj súd pripustil, že žalobca by bol osobou aktívne vecne legitimovanou na podanie žaloby o vyslovenie neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia, muselo by sa ho ako (bývalého) spoločníka a konateľa a aj akcionára, rozhodnutie týkať, t. j. medzi napadnutým rozhodnutím a porušením zákona musí byť vecná súvislosť a musí sa žalobcu dotýkať.

16. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na obsah rozhodnutí jediného spoločníka spoločnosti vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného v 1. rade, prijatých v dňoch 25. 03. 2011 a 20. 05. 2011 obchodnou spoločnosťou NOGIZAKA LIMITED so sídlom Lykavitou 29, 1st floor, Egkomi, P.C. 2401, Nicosia, Cyprus a v dňoch 10. 09. 2015 a 23. 10. 2015 obchodnou spoločnosťou KREPALA INVESTMENTS LIMITED, so sídlom Stasinou & Boumpoulinas 3, 1st floor, 1060 Nicosia, Cyprus (body 31. až 34. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku). Vychádzajúc z ustanovenia § 131 ods. 2 ObchZ, ako aj poukázaním na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/122/2001 - ZSP 21/2003) súd prvej inštancie dospel k záveru, že z obsahu žiadneho z prijatých rozhodnutí nemožno konštatovať, že by sa dotýkalo priamo žalobcu, alebo že by boli spôsobilé (mali potenciál) obmedziť jeho práva ako (bývalého) spoločníka. Zmenou právnej formy žalovaného v 1. rade, či zmenou jeho obchodného mena, a tiež voľbou a odvolaniami členov jeho orgánov, sa žiadnym spôsobom nezasiahlo do práva žalobcu (jeho právo ani nevzniklo a ani nezanklo), a to aj preto, že žalobca v čase ich konania nebol spoločníkom a ani konateľom (ani bývalým) a predtým akcionárom žalovaného v 1. rade (týmto prestal byť ešte v čase pred zmenou právnej formy žalovaného v 1. rade z akciovej spoločnosti na spoločnosť s ručením obmedzeným na základe prevodu akcií podľa kúpnej zmluvy zo dňa 17. 09. 2010). Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žaloba je aj v tejto časti nedôvodná. Pre úplnosť uviedol, že možno súhlasiť s vyjadrením strany žalovaných, že žalobca ani netvrdil, v čom rozhodnutie mohlo obmedziť jeho práva ako (bývalého) spoločníka, čo je nosným predpokladom pre to, aby súd mohol žalobe vyhovieť.

17. O nároku žalovaných v 1. a 2. rade ako úspešných strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p., a priznal im plný nárok na náhradu trov konania (v rozsahu 100%).

18. Na včas podané odvolanie žalobcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Žiline po prejednaní veci v medziach § 379, § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania, za splnenia podmienok na verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 219 ods. 1, 3 C. s. p., rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cb/92/2010-734 zo dňa 28. 03. 2017, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 5Cb/92/2010-754 zo dňa 26. 04. 2017 a č. k. 5Cb/92/2010-802 zo dňa 04. 12. 2017,

potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p., a to rozsudkom č. k. 13Cob/24/2018-829 zo dňa 12. 12. 2018.

19. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie podľa výsledkov vykonaného dokazovania a v dôsledku toho aj záver nesprávneho právneho posúdenia veci, vrátane námietky o tom, že okresný súd prílišným formalizmom vykladal rozhodné ustanovenia Obchodného zákonníka, nevykonával žalobcom navrhnuté dôkazy a ani sa s nimi postupom podľa § 181 ods. 2 C. s. p., nevyporiadal, súčasne že nenásledoval konštantnú judikatúru.

20. Odvolací súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom prvoinštančného súdu konštatoval, že spĺňa atribúty vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p., nakoľko okresný súd stručným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril svoje skutkové zistenia, ako aj právne zhodnotenie sporovej právnej veci, a to žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že uznesenia č. 1, č. 2, č. 3, č. 3a a č. 4 MVZ žalovaného v 1. rade zo dňa 10. 09. 2010 sú neplatné; že zmluva o prevode akcií uzatvorená dňa 17. 09. 2010 medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade (pôvodne CLAIMS, s.r.o.) je neplatná; že rozhodnutie jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 19. 01. 2011, 08. 02. 2011, 25. 03. 2011, 20. 05. 2011, 14. 07. 2015, 10. 09. 2015 a zo dňa 23. 10. 2015 sú neplatné; ďalej určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 29. 12. 2015

v bodoch 1 až 5, ako aj určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 27. 07. 2016. Poukázaním na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky [ďalej len Ústavný súd SR, „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“ (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 78/05)], ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), odvolací súd konštatoval, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenie má všetky zákonom vyžadované náležitosti. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Okresný súd primerane vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzal pri výklade ustanovenia § 131 ods. 1 ObchZ pre vyriešenie prípustnosti prieskumu žalovaného nároku na vyhlásenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia a súčasne vyjadril svoje zhodnotenia vo vzťahu k zákonným predpokladom podanej určovacej žaloby. K námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia odvolací súd poukázal aj závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR dňa 03. 12. 2015 pod R 2/2016.

21. Krajský súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a priebehom konania pred súdom prvej inštancie ďalej konštatoval, poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 329/04 a sp. zn. II. ÚS 35/02, že nedošlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ani spôsobom vykonávaného dokazovania. Uviedol, že tak žalobcovi, ako aj žalovaným v 1. a 2. rade bola poskytnutá rovnaká možnosť na uplatňovanie ich práv a právom chránených záujmov. Tak žalobca, ako aj žalovaní, mali súdom prvej inštancie vytvorenú rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Žalobca a žalovaní ako sporové strany mali rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z týchto sporových strán. Zásada rovnosti strán v procese, nebola v postupe súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom porušená a bola dodržaná zásada práva na spravodlivý proces, ako aj princíp rovnosti zbraní tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaných. Dokazovanie pred okresným súdom bolo riadne vykonané za dodržania tak Občianskeho súdneho poriadku ako aj už platného Civilného sporového poriadku. Bola zachovaná zásada rovnosti sporových strán, pretože tak žalobca ako aj žalovaní mali rovnakú možnosť navrhovať dôkazy, tieto predkladať a vyjadrovať sa k dôkazom.

22. Odvolací súd v ďalšej časti za nedôvodnú vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa vykonaného dokazovania. Poukázal na obsah zápisnic o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 23. 05. 2013 (č. l. 288 spisu) a zo dňa 16. 09. 2015 (č. l.

420 spisu) a zvlášť na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 01. 03. 2017, na ktorom bolo vykonané dokazovanie obsahom spisu, osobitne jeho II. časťou, prílohami návrhov na prerušenie konania, ako aj zmenu petitu žaloby a tiež obsah spisov sp. zn. 26Cb/126/2007 a sp. zn. 5Cb/1/2006 a z nich najmä rozhodnutia prvoinštančných súdov v spojení s rozhodnutiami krajského súdu. Ďalej boli žalovaným v 1. rade predložené doklady krátkou cestou doručené žalobcovi a oboznámený ich obsah, bol vykonaný postup okresného súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p., po ktorom bolo zaznamenané, že „...„návrhy na doplnenie dokazovanie nie sú” pričom po záverečných prednesoch zástupcu žalobcu a zástupcu žalovaného, ktorí uviedli „...„V celom rozsahu sa pridrižiam svojich doterajších vyjadrení“, okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené (§ 182 C. s. p.). V nadväznosti na uvedené odvolací súd za nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu o nevykonaní dôkazov, a to v žalobe navrhnutého výsluchu strán sporu za žalovaného H. Q. E., H. B. V. a výsluchu svedkov X. V. S., X. U. S., na obraz o týchto osobách a skutkových tvrdeniach v žalobe. Žalobca síce v žalobe tieto dôkazy uviedol (č. l. 7 spisu), avšak ich vykonanie v konaní pred súdom prvej inštancie (za žiadúceho stavu ich bližšej identifikácie - určítosti pre možnosť prípadného predvolania) nenavrhol a nepožiadaval o predvolanie, pričom nebol dôvod, aby bola iniciatíva na strane okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd zvýraznil právnu úpravu v ustanovení § 195 a § 196 C. s. p., z ktorej síce vyplýva možnosť súdu nariadiť výsluch strany sporu alebo svedka, avšak za podmienky, že takýto návrh existuje, k čomu v danom prípade žalobcom nedošlo, z dôvodu ktorého potom nebol dôvod, aby sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vyjadroval, prečo výsluch strany sporu a označených svedkov nevykonával. Odvolací súd v ďalšom poukázal na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 350/08 a ďalšie rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04 a sp. zn. I. ÚS 50/04 a konštatoval, že v postupe prvoinštančného súdu nedošlo k formalistickému prístupu, tak ako to tvrdil žalobca, nakoľko všetky vykonané dôkazy vyhodnotil súd prvej inštancie v súlade s § 191 ods. 1, 2 C. s. p..

23. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že okresný súd nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 C. s. p. (č. l. 749 spisu). Odvolací súd poukázal na obsah zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 01. 03. 2017, za konštatovanej prítomnosti zástupcu žalobcu a zástupcu žalovaného, z ktorého vyplýva postup okresného súdu v zmysle § 181 ods. 2 C. s. p.. V zápisnici je zaznamenané, že „...„nesporným je skutočnosť, že dňa 10. 09. 2010 sa konalo MVZ žalovaného v 1. rade, v nadväznosti na ktoré sa žalobca domáha vyslovenia neplatnosti ďalších právnych úkonov, pričom sporným v danom prípade je skutočnosť, či prijaté uznesenie na MVZ dňa 10. 09. 2010 je neplatným, čo je právnym posúdením splnenia tak formálnych ako aj materiálnych predpokladov pre vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, o ktorých súd rozhodne vo veci samej“. Odvolací súd poukázal na zmysel zákonného ustanovenia § 181 ods. 2 C. s. p., a konštatoval, že okresný súd v zmysle tohto ustanovenia postupoval, ktoré konštatovanie podporil záverom vyplývajúcim z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 326/2012 zo dňa 21. 06. 2012.

24. Vo vecnoprávnej rovine sa odvolací súd v bode 70. odôvodnenia svojho rozhodnutia vyjadril k žalobe o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, pre ktorú je určujúce ustanovenie § 183 ObchZ v spojení s ustanovením § 131 ObchZ s tým, že pre úspešnosť podanej žaloby sa vyžaduje kumulatívne splnenie hmotnoprávnych podmienok vyplývajúcich z § 131 ods. 1, 2 ObchZ za predpokladu, že žalobu podala aktívne vecne legitimovaná osoba a v prekluzívnej lehote, a to 1./ preukázanie rozporu prijatých uznesení so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami, 2./ ak takéto porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, resp. akcionára, ktorý sa určenia neplatnosti domáha. Akcionár, ktorý sa zúčastnil valného zhromaždenia, ktoré prijalo sporné uznesenie, však okrem skutočnosti, že prijatím tohto uznesenia sa obmedzili jeho práva akcionára, musí v súdnom konaní preukázať splnenie zákonnej hmotnoprávnej podmienky pre podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia na súde, ktorou je podanie protestu do zápisnice o valnom zhromaždení.

25. K námietke žalobcu v podanom odvolaní, spočívajúcej v tvrdení o nesprávnom závere okresného súdu o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesení MVZ

žalovaného v 1. rade konanom dňa 10. 09. 2010 pre nepodanie protestu do zápisnice na tomto MVZ, odvolací súd uviedol, že okresný súd správne konštatoval, že žaloba bola žalobcom doručená okresnému súdu v trojmesačnej prekluzívnej lehote a určujúcim bolo, že k dátumu konaného MVZ dňa 10. 09. 2010 bol žalobca akcionárom spoločnosti ZTS Strojárne, a.s.. Súčasne žalovaný v 1. rade bol nositeľom pasívnej legitímácie, keďže na MVZ konanom dňa 10. 09. 2010 boli prijaté žalobcom napádané uznesenia. Odvolací súd poukázaním na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obdo/21/2000 a 5Obdo/10/2012 uviedol, že žalobu o určenie neplatnosti uznesení VZ (MVZ) obchodnej spoločnosti nemožno úspešne doplniť o ďalšie dôvody neplatnosti po uplynutí troch mesiacov od prijatia uznesenia VZ. Z obsahu podanej žaloby, doručenej súdu prvej inštancie dňa 29. 10. 2010 je zrejmé, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti uznesení pod č. 1 až 4 MVZ žalovaného v 1. rade prijatých dňa 10. 09. 2010. Pre takto podanú žalobu bolo nevyhnutné, aby aj jej dôvody boli zo strany žalobcu uplatnené v trojmesačnej prekluzívnej lehote, t. j. nielen jej podanie, ale aj uvádzané dôvody. Ustanovenie § 131 ObchZ v sebe zahŕňa koncentračnú zásadu, podľa ktorej žaloba a dôvody žaloby je potrebné uplatňovať v zákonom stanovenej trojmesačnej prekluzívnej lehote.

26. Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalobcu, že na MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010 sa zúčastnila neoprávnená osoba, pokiaľ za žalobcu vystupoval I. O., z obsahu notárskej zápisnice N 1014/2010, NZ 32554/2010, NCR1sa 33067/2010 zo dňa 13. 09. 2010, ktorou bol osvedčený priebeh MVZ spoločnosti ZTS strojárne, a.s., konaného dňa 10. 09. 2010 zistil, že v jej bode I. bolo konštatované, že „mimoriadne valné zhromaždenie je uznášaniaschopné, keďže na rokovaní sú prítomní akcionári vlastníci 100% základného imania“. Podľa listiny prítomných žalobca bol zastúpený I. O. (č. l. 22-26 spisu, plnomocenstvo na č. l. 584 spisu). Z údajov úplného výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 1408/B spoločnosti SEAFly ESTATE a.s., bol zistený zápis štatutárneho orgánu žalobcu: Q.A., E. W., I. O. so vznikom funkcie 06. 09. 2010, podľa Rozhodnutia jediného akcionára zo dňa 06. 09. 2010 (č. l. 590 - 591 spisu). Vo vzťahu k posúdeniu (ne)oprávnenosti konania I. O. za žalobcu, krajský súd poukázaním na princíp materiálnej publicity vyjadrený v § 27 ods. 3 ObchZ uviedol, že pokiaľ na MVZ žalovaného v 1. rade, konanom dňa 10. 09. 2010 boli predložené osobou I. O. konajúcou za žalobcu, listiny majúce konštitutívny charakter o zmene v obchodnej spoločnosti žalobcu, zmene v jeho orgánoch (vo vzťahu ku ktorým má zápis deklaratórny účinok), nastali účinky týchto zmenených údajov voči žalovanému v 1. rade pred ich zápisom do obchodného registra (negujúci princíp negatívneho princípu materiálnej publicity), a preto bolo potrebné z nich vychádzať.

27. K tvrdeniu žalobcu o ľahostajnom prístupe predstavenstva žalovaného v 1. rade pri preverovaní oprávnenosti konaní za žalobcu, odvolací súd uviedol, že ustanovenie § 194 ods. 5 ObchZ síce ukladá členom predstavenstva povinnosť postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou, t. j. aj pri zvolávaní VZ, resp. MVZ, avšak zákon nevymedzuje do akej miery sa majú skúmať tie-ktoré predložené listiny, navyiac ak skúmanie ich obsahu do právomoci členov predstavenstva žalovaného v 1. rade nespadá. Predstavenstvo žalovaného v 1. rade, tak ako i každej inej spoločnosti, je povinné zaobstarať si všetky dostupné informácie, no nie je oprávnené skúmať platnosť či neplatnosť prijatého rozhodnutia jediného akcionára, či platnosť, resp. neplatnosť plnomocenstva a toto hodnotiť. V danom prípade žalobca tvrdil konanie osôb v rámci svojej spoločnosti, čiže v rámci svojich vnútorných pomerov, vo vzťahu ku ktorým zákon neukladá žalovanému v 1. rade tieto pomery, okrem obvyklej starostlivosti skúmať, teda neurčuje hĺbku skúmania týchto pomerov. K argumentu žalobcu, že žalovaný v 1. rade nekonal v dobrej viere, odvolací súd uviedol, že žalovaný v 1. rade bol treťou osobou, stojacou mimo spoločnosti žalobcu, ktorá bola účastníkom právneho vzťahu so spoločnosťou žalobcu ako takou navonok a ktorý nebol priamo účastníkom právnych vzťahov vo vnútri spoločnosti, vo vzťahu k prijatým rozhodnutiam vlastných orgánov žalobcu. Vnútorné vzťahy žalobcu boli prezentované navonok k momentu 10. 09. 2010. Platí preto právna domnienka ochrany tretích osôb, pričom žalobca, na ktorom bolo dôkazné bremeno preukázať opak, toto neuniesol.

28. Vo vzťahu k nepodaniu protestu do zápisnice o mimoriadnom valnom zhromaždení zo strany žalobcu ako akcionára, odvolací súd uviedol, že nebol naplnený predpoklad, t. j. splnenie zákonnej hmotnoprávnej podmienky pre podanie žaloby na určenie neplatnosti uznesení č. 1 až 4 MVZ žalovaného

v 1. rade konaného dňa 10. 09. 2010 na súde. Okresný súd preto správne uzavrel, že žalobca nebol osobou aktívne vecne legitimovanou k podaniu žaloby. V tejto súvislosti k námietke žalobcu, že nie je možné požadovať protest od žalobcu v prípade, ak sa zúčastnili MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010 neoprávnené osoby, a to s odkazom na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 323/2012, odvolací súd uviedol, že ústavný súd v tomto rozhodnutí vyslovil, že nie je možné rozumne požadovať od akcionára, ktorý nie je prítomný na prerokovaní a prijatí toho-ktorého uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti, aby vzniesol protest, najmä vtedy, ak akcionár, ktorý sa nezúčastnil valného zhromaždenia, takúto povinnosť nemá rovnako, ako aj tí akcionári, ktorí hlasovali korešpondenčne alebo elektronickými prostriedkami podľa § 184a ods. 7 ObchZ. Predmetná situácia bola však odlišnou od prejednávanej veci, keď v danom prípade na MVZ žalovaného v 1. rade konanom dňa 10. 09. 2010 bol žalobca pri prijímaní napadnutých unesení č. 1 až 4 ako akcionár prítomný. Pokiaľ až následne nastal stav, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 20Cb/167/2010 zo dňa 13. 04. 2011, právoplatným dňa 27. 04. 2011, došlo k určeniu neplatnosti okrem iného i rozhodnutí č. 1 až 12 jediného akcionára žalovaného (v tomto konaní žalobca) zo dňa 06. 09. 2010, odvolací súd uviedol, že určujúcim pre rozhodovanie o (ne)platnosti napadnutých uznesení MVZ žalovaného v 1. rade bol skutkový stav zisťovaný k dátumu ich prijatia, t. j. ku dňu 10. 09. 2010 a k tomuto momentu boli určujúce a rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa postavenia strán sporu, oprávnenia konania osôb vystupujúcich za žalobcu a posudzovanie zákonného stavu tak, ako tieto skutočnosti vyplynuli z vykonaného dokazovania.

29. Vo vzťahu k obmedzeniu práv žalobcu ako akcionára žalovaného v 1. rade odvolací súd uviedol, že v žalobe tvrdené dôvody súvisiace s trestnoprávnou zodpovednosťou, v rámci konania pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní preukázané neboli. Odvolací súd sa stotožnil so zhodnotením prvoinštančného súdu, že žalobca v dôvodoch žaloby nekoncentroval a nevyjadril vo vzťahu k prijatým uzneseniam

č. 1 až 4 na MVZ žalovaného v 1. rade dňa 10. 09. 2010 rozpor so zákonom, resp. stanovami, tento nebol zistený a pokiaľ v priebehu konania pred súdom prvej inštancie rozširoval ďalšie dôvody vo vzťahu ku konaniu neoprávnených osôb, išlo o dôvody neuvedené v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote. Odvolací súd doplnil, že ak žalobca v žalobe obmedzenie práv akcionára vo vzťahu k prijatému uzneseniu č. 4 tvrdil v tom, že žalovaný v 1. rade týmto pripustil, aby akcie žalobcu v spoločnosti žalovaného v 1. rade boli prevedené na iné osoby, tak nevyjadril v čom je predmetné uznesenie v rozpore so zákonom, resp. stanovami. To, že došlo k následnému prevodu akcií žalobcu na iné osoby, je výsledok iných založených právnych vzťahov s takýmto prevodom súvisiacich.

30. V ďalšom žalobca namietal nesprávne právne posúdenie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti Zmluvy o kúpe akcií zo dňa 17. 09. 2010 (nesprávne v odvolaní uvedené zmluva o prevode akcií zo dňa 17. 09. 2010) uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade (č. l. 126 - 127 spisu). Poukazom na záver vyjadrený NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/31/2011 ako aj R 17/1972, žalobca tvrdil, že ak bol protiprávne zbavený vlastníctva týchto akcií, absentuje tu vôľa s týmto vlastníctvom slobodne nakladať a z toho dôvodu je potom takýto právny úkon absolútne neplatný, na ktorý je súd povinný prihliadať priamo zo zákona. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa požadovaného určenia domáhal v rámci doplnenia žaloby v podaní zo dňa 19. 04. 2011, doručenej súdu prvej inštancie faxovým podaním dňa 20. 04. 2011 a doplnenej originálom zo dňa 21. 04. 2011 (č. l. 113a - 113d spisu), teda za účinnosti § 80 písm. c/ O. s. p.. Odvolací súd vo všeobecnosti uviedol, že základnou podmienkou dôvodnosti, a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p., je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom právnom určení. V zhode s okresným súdom i odvolací súd konštatoval, že žalobca k naliehavému právnomu záujmu netvrdil žiadne relevantné skutočnosti svedčiace o jeho stave právnej neistoty, naopak, tvrdil stav porušenia jeho práva, t. j. zbavenie vlastníctva akcií. Okresný súd správne poukázal na to, že určením neplatnosti zmluvy o kúpe akcií, by sa síce obnovil stav pred zmluvou, žalobca by spätne nadobudol akcie, ale nestal by sa akcionárom žalovaného v 1. rade z dôvodu zmeny jeho právnej formy a ani jeho spoločníkom, teda vzťahy by sa definitívne nevyriešili, a tým by jeho postavenie zostalo neisté. Žalobcom požadované určenie tak nemôže posilniť či upevniť jeho právne postavenie a nie je zárukou odvrátenia iných sporov. Okresný súd preto správne zhodnotil nedostatok naliehavého záujmu žalobcu na požadovanom určení. Odvolací súd poukázal na názor vyslovený v rozsudkoch Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len

„Najvyšší soud ČR“) sp. zn. 33Cdo/4808/2008 a 30Cdo/366/2015, ako aj závery vyslovené v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 5Obdo/10/2008, 2Cdo/110/2009, 5Cdo/31/2011 a 4Cdo/56/2009. Odvolací súd v súvislosti s podanou žalobou žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o kúpe akcií, poukázal na právnu úpravu Civilného sporového poriadku, v znení účinnom od 01. 07. 2016, ohľadne princípu okamžitej použiteľnosti (novej) procesnej úpravy na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších predpisov a v tej súvislosti na ustanovenie § 137, ktorého úprava vylúčila žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

31. Žalobca v ďalšom odvolacom dôvode namietal formalistický výklad ustanovenia § 131 ods. 1 ObchZ vo vzťahu k okresným súdom tvrdenému márnemu uplynutiu trojmesačnej lehoty pre podanie žaloby o neplatnosť rozhodnutia jediného spoločníka spoločnosti (s.r.o.) vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia zo dňa

19. 01. 2011, 08. 02. 2011, 25. 03. 2011, 14. 07. 2015, 29. 12. 2015 a zo dňa 27. 07. 2016. Žalobca mal za to, že ak nebolo riadne zvolané valné zhromaždenie žalovaného v 1. rade dňa 28. 10. 2010 (správne malo byť uvedené dňa 10. 09. 2010), potom každé valné zhromaždenie a rozhodovanie jediného spoločníka treba považovať za nezákonné. Tvrdil, že lehota

na podanie žaloby je zachovaná, pokiaľ je podaná v lehote 3 mesiacov odo dňa, kedy sa dotknutá osoba mohla o prijatí rozhodnutia dozvedieť. K tomuto odvolaciemu dôvodu aj odvolací súd konštatoval nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na podanie žaloby žalobcom na súde. Poukázal na právnu úpravu v § 132 ods. 1 ObchZ a stotožniac sa so záverom prvoinštančného súdu konštatoval, že rozhodovanie jediného spoločníka nie je hlasovaním na valnom zhromaždení a v týchto prípadoch sa valné zhromaždenie nekoná. Ak je spoločníkom právnická osoba, pôsobnosť valného zhromaždenia vykonáva štatutárny orgán tejto spoločnosti, a to podľa spôsobu konania upraveného v zakladateľských dokumentoch. V prípade rozhodnutia jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia je potrebné počítat plynutie prekluzívnej lehoty od prijatia uznesenia valného zhromaždenia. Moment prijatia valného zhromaždenia je tak tým objektívnym momentom, od ktorého začína plynúť zákonom stanovená prekluzívna lehota, po márnom uplynutí ktorej právo podať žalobu podľa § 131 ods. 1 ObchZ zaniká.

32. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade zo dňa 25. 03. 2011, 20. 05. 2011,

10. 09. 2015 a 23. 10. 2015, odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nebol osobou aktívne legitimovanou na podanie takejto žaloby. Uviedol, že žalobca nespĺňa kritériá taxatívne vymenovaných osôb oprávnených podať na súd v zákonnej trojmesačnej prepadnej lehote návrh na určenie neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka žalovaného v 1. rade. Z ustanovenia § 131 ods. 1 ObchZ vyplýva uzavretý výpočet aktívne legitimovaných osôb na podanie takejto určovacej žaloby. Konajúce súdy mali za preukázané, že žalobca uvedenú podmienku nespĺňa, keďže prestal byť akcionárom žalovaného v 1. rade v čase pred zmenou právnej formy, a teda je inou osobou, ktorej zákon aktívnu legitimáciu nepriznáva. Žalobca vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam jediného spoločníka netvrdil konkrétne porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov, ktoré by mohlo obmedziť jeho práva spoločníka a súčasne, že sa ho tieto napadnuté rozhodnutia týkajú. Pokiaľ okresný súd na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu, a preto ju zamietol, je jeho rozhodnutie vecne správne.

33. Odvolací súd na základe všetkých vyššie uvedených konštatovaní uzavrel, že nezistil žiaden z dôvodov, pre ktorý by sa mal odchyliť od záverov a zhodnotení vykonaných súdom prvej inštancie.

K poukazu žalobcu na základné zásady civilného sporového konania, ktoré postupom okresného súdu neboli podľa jeho tvrdenia dodržané, odvolací súd uviedol, že neúspešnosť žalobcu v konaní nemožno stotožňovať s odňatím možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Poukazaním na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR uviedol, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR by došlo vtedy, ak by bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým, ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o

podanej žalobe, alebo v prípade opravných prostriedkov, ak by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo ak by ho meritorne nepreskúmal a nerozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím. K uvedenej situácii však v predmetnej odvolacej právnej veci nedošlo. Okresný súd prejednal žalobu žalobcu a vo vyvolanom odvolacom konaní krajský súd meritorne posudzoval napadnutý rozsudok okresného súdu. Odvolací súd zdôraznil, že právo na súdnu ochranu nie je spojené s právom na úspech v konaní a ani s tým, aby všeobecné súdy rozhodli podľa právneho názoru strany súdneho sporu (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04).

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p., a konštatujúc, že podľa výsledku odvolacieho konania úspešnou stranou sporu boli žalovaní v I. a 2. rade, priznal im nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie tak, ako to vyplýva z § 262 ods. 2 C. s. p..

35. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18. 01. 2019.

36. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. I. 856 - 873), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. 13Cob/24/2018-829 zo dňa 12. 12. 2018, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cb/92/2010-734 zo dňa 28. 03. 2017 (v spojení s opravnými uzneseniami) podľa § 449 ods. 1, 2 C. s. p., zrušil a vec podľa § 450 C. s. p., vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

37. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalobca vo veci konajúcim súdom vytkol nesprávne právne posúdenie veci preukázaného skutkového stavu. Tvrdí, že súdy síce použili správne predpisy - C. s. p., aj Obchodný zákonník, tieto ale nesprávne vyložili a súčasne zo správnych skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery. Žalobca namietol nesprávne posúdenie nasledovných okruhov otázok: 1./ Aktívna vecná legitímácia žalobcu pre podanie žaloby o určenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia a jej nedostatok pre nepodanie protestu do zápisnice v zmysle § 183 ObchZ, 2./ Obmedzenie práv akcionára podľa § 131 ods. 2 ObchZ, 3./ Naliehavý právny záujem na podaní žaloby o určenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia a rozhodnutí jediného spoločníka a na určenie neplatnosti právneho úkonu, 4./ Začiatok plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 131 ods. 1 ObchZ pri rozhodnutiach prijatých jediným akcionárom spoločnosti žalovaného v I. rade a následne po zmene právnej formy na s. r. o., jej jediným spoločníkom, 5./ Obsah povinnosti členov štatutárneho orgánu akciovej spoločnosti konať s odbornou starostlivosťou pri zvolávaní MVZ neznámou osobou podľa § 194 ods. 5 ObchZ, 6./ Povinnosť súdu skúmať možnú neplatnosť rozhodnutí prijatých valným zhromaždením aj cez inštitút dobrých mravov z úradnej povinnosti, 7./ Kumulácia lehoty na podanie žaloby a jej dôvodov podľa § 131 ods. 1 ObchZ, 8./ Povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 C. s. p., a uvedenie dôkazov, ktoré súd vykoná, resp. nevykoná.

38. Žalobca konajúcim súdom vytkol, že pri výklade s vecou súvisiacich zákonných ustanovení zvolili prísny formalizmus a arbitrárny výklad. V pomerne obsiahlom, 36-stranovom dovolaní ku každému okruhu otázok naformuloval vlastnú otázku, uviedol, ako ju zodpovedal súd a ako by mali byť správne riešené podľa výkladu žalobcu. Tvrdí, že ním nastolené problematiky v dovolacej praxi neboli dosiaľ riešené.

39. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu na podanie žaloby, žalobca sformuloval otázku v znení „Je dôvodná a opodstatnená požiadavka súdov na preukázanie, aby žalobca ako akcionár (právnická osoba) akciovej spoločnosti, v ktorej vlastní väčšinu akcií - majoritný akcionár (50,19%), bol povinný pre splnenie hmotnoprávnych podmienok podania žaloby o neplatnosť uznesení valného zhromaždenia preukázať podanie protestu

do zápisnice o konaní VZ podľa § 183 v spojení s § 131 ObchZ za situácie, keď sa takéhoto valného zhromaždenia (mimoriadneho), o ktorom nemohol vedieť a ktorého sa namiesto neho zúčastnila na to

neoprávnená osoba a za ktorú - za jeho štatutárny orgán (resp. za ním splnomocnenú osobu konajúcu za spoločnosť) sa vydávala osoba, ktorej takéto postavenie nikdy nepatrilo a ktorá tak v čase konania VZ nebola legitímnym štatutárnym orgánom tohto akcionára (ani jeho zástupcom)?“ Žalobca považuje za nesprávny názor odvolacieho súdu vyslovený v bodoch č. 9. a č. 70. a 75. odôvodnenia jeho rozsudku. Tvrdí, že nemožno spravodlivo žiadať od osoby, aby podala protest, ak sa VZ nezúčastnila. Za správny považuje teologický výklad ustanovenia § 131 ods. 1 v spojení s § 183 ObchZ v súlade s princípom spravodlivosti, kedy nemožno trvať na splnení požiadavky ohľadne povinnosti vzniknúť prítomným akcionárom na VZ protest, najmä s prihliadnutím na stav, kedy zákonná skutková podstata na daný prípad nepamätá. Preto pokiaľ zákon v § 183 ObchZ nerieši situáciu, keď protest nemohol byť podaný, potom súd mal rozhodnúť tak, akoby sám bol zákonodarcom. V súvislosti s uvedeným žalobca nastolil ďalšiu otázku „Akým spôsobom má akcionár akciovej spoločnosti, v ktorej vlastní akcie, podať na valnom zhromaždení, o ktorom nevedel a ktorého sa namiesto neho zúčastnila neoprávnená osoba a za ktorú - za jeho štatutárny orgán (resp. za ním splnomocnenú osobu konajúcu za spoločnosť), sa vydávala osoba, ktorej takéto postavenie nikdy nepatrilo a ktorá tak v čase konania VZ nebola legitímnym štatutárnym orgánom tohto akcionára (ani jeho zástupcom), podať protest do zápisnice podľa § 183 ObchZ?“ Podľa žalobcu akcionár pri danom skutkovom stave nemusí podať protest do zápisnice podľa § 183 ObchZ, pretože sa to od neho nemôže spravodlivo žiadať, keďže o MVZ nevedel a bez protiprávneho konania by nikdy nebolo vykonané. Neexistuje zároveň právna norma, ktorá by daný skutkový stav riešila. Žalobca za východisko v takejto situácii považuje aplikovanie tzv. Radbruchovej formuly, ktorej podstata spočíva v tom, že v prípade extrémnej nespravodlivosti zákona, nemôže súd tento zákon (normu) aplikovať, ale ju musí odmietnuť.

40. Vo vzťahu k obmedzeniu práv akcionára podľa § 131 ods. 2 ObchZ, žalobca sformuloval otázku v znení „Predstavuje/zakladá porušenie práv akcionára (právnickej osoby) pre splnenie podmienky pre určenie neplatnosti rozhodnutí (mimoriadneho) valného zhromaždenia podľa § 131 ods. 2 ObchZ a súčasne porušenie zákona, stanov podľa § 131 ods. 1 ObchZ okolnosť, keď sa za jeho osobu ako legitímneho akcionára vydáva cudzia, na to ničím neoprávnená osoba (osoba bez opory v zápise podľa Obchodného registra SR a listinách nahrádzajúcich zápis v OR SR), ktorá takto ako fiktívna osoba zvolá a zúčastní sa valného zhromaždenia, v dôsledku ktorého konania vyradí legitímneho akcionára z dosahu na spoločnosť a realizáciu jeho práv?“ Za nesprávny považuje žalobca názor súdu uvedený v bode napr. č. 78 jeho rozsudku. Žalobca má za to, že vo vzťahu k uzneseniam prijatým na MVZ konanom dňa 10. 09. 2010, pre vadu spočívajúcu v neúčasti žalobcu ako relevantného majoritného akcionára na tomto MVZ, je nadbytočné a v rozpore s účelom potreby dovolať sa súdnej ochrany, ďalej preukazovať to, akým spôsobom sa to-ktoré rozhodnutie jeho práva ako relevantného akcionára dotklo. Tvrdí, že boli odňaté jeho práva ako akcionára a na základe tohto stavu došlo k zániku jeho účasti ako akcionára v spoločnosti. Konajúcim súdom vytkol, že neposkytujú relevantnú súdnu ochranu takto dotknutým právam akcionára. V súvislosti s opísanou problematikou dôvodil ustanoveniami § 194 ods. 5, § 156 ods. 6, § 27, § 265 ObchZ, § 4 ods. 5 vyhlášky č. 25/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú vzory tlačív na podávanie návrhov na zápis do obchodného registra a zoznam listín, ktoré je potrebné k návrhu na zápis priložiť, § 37 a § 39 OZ.

41. Vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu na určujúcej žalobe ohľadne prevodu akcií, žalobca sformuloval otázku v znení „Predstavuje/zakladá pre žalobcu - väčšinového akcionára (právnickú osobu) okolnosť, keď sa dovoľáva ochrany svojich akcionárskych práv podľa § 183 v spojení s § 131 ObchZ, dôvod na podanie určujúcej žaloby v súlade s § 80 písm. c/ O. s. p. (v čase jeho účinnosti), resp. § 137 písm. d/ C. s. p., ak práve so spornými rozhodnutiami VZ došlo k ďalšiemu zásahu do jeho vlastníckych práv následným právnym úkonom (v prejednávanej veci uzavretie Zmluvy o kúpe akcií) a v dôsledku ktorého právneho úkonu tento akcionár stratí účasť v spoločnosti a s tým spojené práva (napr. hlasovanie a rozhodovanie o otázkach spoločnosti, podiel na zisku a pod.)?“; resp. „Ak je právo akcionára (právnickej osoby) porušené a bez požadovaného určenia by ostalo právne postavenie akcionára (právnickej osoby) neistým v prípade, ak by súd na základe určovacej žaloby o neplatnosť rozhodnutí valného zhromaždenia podľa § 183 v spojení s § 131 ObchZ predchádzajúcich uzavretiu zmluvy o kúpe akcií, avšak majúcich k tejto zmluve relevantný význam, môže sa žalobca dovolať súdnej ochrany súčasne i žalobou o určenie neplatnosti tohto právneho úkonu?“ Za nesprávny vo vzťahu k

uvedenému považuje žalobca názor odvolacieho súdu vyjadrený v bodoch č. 81. až 84. odôvodnenia jeho rozsudku. Žalobca tvrdí, že bez určenia, že zmluva je neplatná, by bolo jeho postavenie v spoločnosti žalovaného v 1. rade neisté a ak by sa tak nerozhodlo, v tom prípade by bolo otázne, či by bolo možné jeho nárokom, ktorými sa dovoľáva určenia neplatnosti rozhodnutí prijatých po MVZ konanom dňa 10. 09. 2010 (teda v čase po prevode akcií zmluvou zo dňa 17. 09. 2010), týmto zo strany súdu vyhovieť. Vo vzťahu k týmto rozhodnutiam je potom daná aktívna legitímácia žalobcu na vedení sporu o ich neplatnosť, pretože prijaté rozhodnutia sa ho týkajú. Keďže bol vlastníctva akcií protiprávne zbavený, je takýto právny úkon absolútne neplatný, na ktorú okolnosť je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Vo vzťahu k uvedenému žalobca svoj názor podporil poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise Zo Súdnej praxe pod č. 40/1996, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/31/2011 zo dňa 06. 12. 2012.

42. Vo vzťahu k začiatku plynutia lehoty podľa § 131 ods. 1 ObchZ pri rozhodnutiach prijatých jediným akcionárom spoločnosti žalovaného v 1. rade a následne po zmene právnej formy jej jediným spoločníkom s.r.o., žalobca položil otázku v znení „Od akej udalosti/momentu má byť počítaná lehota na podanie žaloby o neplatnosť rozhodnutí prijatých jediným akcionárom spoločnosti, či jediným spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným a vykonávajúcim pôsobnosť valného zhromaždenia, a to s ohľadom na § 131 ods. 1 ObchZ, podľa ktorého je lehota viazaná na prijaté uznesenia valného zhromaždenia.“ Za nesprávny považuje názor uvedený odvolacím súdom v bode 85. odôvodnenia jeho rozsudku. Žalobca tvrdí, že lehota podľa § 131 ods. 1 ObchZ má byť počítaná od momentu, kedy sa mohol o prijatých rozhodnutiach objektívne a reálne dozvedieť, čo bolo možné až zverejnením údajov o uložení predmetných rozhodnutí v Zbierke listín OR, keďže o rozhodnutiach inak, ako z verejne dostupných zdrojov, nemal možnosť sa dozvedieť. Vzhľadom na uvedené považuje všetky lehoty, vyhodnotené súdom prvej inštancie ako zmeškané, za zachované. Tvrdí ďalej, že z hľadiska skutkového vymedzenia žalôb (rozšírení pôvodnej žaloby) treba prioritne vychádzať okrem tam uvedených skutočností i zo skutkových okolností pôvodnej žaloby, nakoľko situácie spolu bezpodmienečne a existenčne súvisia a nemožno ich skúmať izolovane. Žalobca skutkové vymedzenia vo všetkých vykonaných rozšíreniach pôvodnej žaloby odvodzoval od MVZ konaného dňa 10. 09. 2012, ktoré nebolo riadne zvolané a ktorého vykonanie bolo dosiahnuté podvodným konaním viacerých osôb, preto aj každé ďalšie VZ alebo rozhodnutie jediného akcionára či spoločníka spoločnosti za stavu, kedy žalobcovi bola MVZ vykonaným dňa 10. 09. 2010 odňatá možnosť zasahovať do záležitostí spoločnosti, predstavuje situáciu, keď nebolo VZ riadne zvolané, prípadne jediný spoločník nemal právo prijímať rozhodnutia.

43. Vo vzťahu ku konaniu predstavenstva spoločnosti s odbornou starostlivosťou, žalobca sformuloval otázku „Je súčasťou obsahu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou členov štatutárneho orgánu akciovej spoločnosti (predstavenstva) podľa § 194 ods. 5 ObchZ skúmať dôsledne listiny o údajoch a právnych vzťahoch, ak tieto sú základom zápisu údajov do OR, resp. sú predmetom uloženia do zbierky listín OR, ale k času ich predloženia tieto zapísané údaje v OR (uložené listiny) predloženým listinám nezodpovedajú a pritom majú zásadný význam pre prijatie rozhodnutia predstavenstva (napr. zvolanie VZ)? Žalobca za nesprávny považuje názor odvolacieho súdu uvedený v bodoch 71. až 76. odôvodnenia jeho rozsudku. Tvrdí, že kľúčovou povinnosťou predstavenstva, každého jeho člena, je konať s odbornou starostlivosťou pri každom jednom konaní a výkone každej jednej právomoci, ktorá mu patrí, pričom obsahom tejto náležitej odbornej starostlivosti je povinnosť zaobstarať si všetky podklady potrebné pre výkon takejto právomoci. Poukázaním na ustanovenia § 27 ods. 3 a § 156 ods. 6 ObchZ uzavrel, že ku dňu konania MVZ - dňa 10. 09. 2010, členovia predstavenstva žalovaného v 1. rade nekonali s náležitou odbornou starostlivosťou a pripustili tak konanie MVZ pri neexistencii preukázania podmienok účasti relevantného akcionára, keď zápis v OR nekorešpondoval s údajom podľa listín, ktoré mohli tieto údaje nahradiť. Členovia predstavenstva podľa jeho názoru porušili povinnosti vyplývajúce pre nich z ust. § 194 ods. 5 ObchZ, pričom ak by s odbornou starostlivosťou konali, nikdy by k vykonaniu sporného MVZ a ujme žalobcu ako relevantného akcionára, nedošlo.

44. Vo vzťahu k posúdeniu povinnosti súdu skúmať v súvislosti s rozhodovacou činnosťou valného

zhromaždenia i dobré mravy a možnú absolútnu neplatnosť rozhodnutí ex offio, žalobca sformuloval otázku „Je súd v rámci civilného sporového konania pri žalobe o neplatnosť uznesení valného zhromaždenia podľa § 131 ods. 1 ObchZ, za stavu keď je zo skutkového stavu prípadu zrejmé, že žalobca ako akcionár (právnická osoba) akciovej spoločnosti, v ktorej vlastnil väčšinu akcií (50,19%), mohol byť v dôsledku rozhodnutia MVZ, o ktorého konaní ani zvolaní nevedel, ktorého sa nezúčastnil a toto zvolal a na ňom sa zúčastnil niekto iný bez legitímneho oprávnenia a konajúci účelovo v snahe poškodiť záujmy legitímneho akcionára, povinný skúmať vec i cez prizmu dobrých mravov a možnú absolútnu neplatnosť takto prijatých uznesení?“ Zároveň „Je súd povinný v civilnom konaní a rozhodovaní o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia vždy z úradnej povinnosti posudzovať a zhodnotiť i prípadný rozpor s dobrými mravmi a okrem toho i so zásadami poctivého obchodného styku?“ Žalobca obidvom konajúcim súdom (tak prvoinštančnému, ako aj súdu odvolaciemu) vytkol, že sa s týmito otázkami vôbec nezaoberali, hoci ich súdom prezentoval a ich aplikácia sa súdom „priam núkala“. Žalobca poukázom na judikatúru súdov Českej republiky (napr. NS ČR 29 Odo 528/2001, VS v Praze 7Cmo 253/1998, VS v Olomouci 8Cmo 161/2010) vyslovil, že súd musí v konaní a rozhodovaní o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia vždy z povinnosti (súd pozná právo) posudzovať a zhodnotiť aj prípadný rozpor s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodného styku. Žalobca tvrdí, že napriek tomu, že mu vznikla ujma spočívajúca v bezprecedentnom odňatí postavenia väčšinového akcionára spoločnosti podvodným konaním viacerých osôb, súčasne mu bola spôsobená materiálna škoda vo veľkom rozsahu (v miliónoch eur), súdy neskúmali, či je takáto situácia v súlade s dobrými mravmi ako aj so zásadami poctivého obchodného styku.

45. Vo vzťahu k posúdeniu kumulácie uvedenia dôvodov žaloby s lehotou na uplatnenie nároku, žalobca sformuloval otázku „Je možné dôvody žaloby o neplatnosť rozhodnutí valného zhromaždenia (či jediného spoločníka) podľa § 131 ods. 1 ObchZ meniť či dopĺňať i po uplynutí trojmesačnej lehoty na jej podanie, ak zákon niečo také výslovne žalobcovi nezakazuje, zvlášť s ohľadom na čl. 2 ods. 3 Ústavy SR a jeho zásady: „Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá?“ Žalobca považuje za nesprávny názor súdov, že podľa § 131 ods. 1 ObchZ je nielen povinný podať žalobu v prekluzívnej lehote, ale je v tejto lehote povinný uviesť i všetky dôvody ohľadne uplatneného nároku, pričom na neskôr uvedené dôvody nesmie súd už prihliadať. Tvrdí, že potrebu kumulácie lehoty na uplatnenie práva na vyslovenie neplatnosti rozhodnutia a dôvodov neplatnosti, právna norma (§ 131 ods. 1 ObchZ) neobsahuje, preto splnenie takejto povinnosti obidva súdy požadovali nad rámec právom stanovených povinností vyplývajúcich z § 183 a § 131 ObchZ, a teda v rozpore so zákonom požadovali od žalobcu konanie, ktoré zákon neukladá.

46. Žalobca napokon súdu prvej inštancie vytkol, že ani raz počas konania (ani na jednom pojednávaní), nevyslovil svoj názor na predbežné právne posúdenie veci, tzn. ako sa mu vec javí. Žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v zásadnej a principiálnej časti pre formálne dôvody, preto mal a musel včas uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Tým, že ho neuviedol, spôsobil procesne neprípustný stav, pretože sa žalobca nemohol brániť jeho názorom, o ktorých nemal vedomosť, mohol tak urobiť až v odvolaní. Poukázom na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, Ústavného súdu SR i Najvyššieho súdu SR, žalobca konajúcim súdom vytkol ich prílišný formalizmus pri aplikácii práva na prejednávajúcu vec, majúcim za následok výklad ustanovenia § 131 v spojení s § 183 ObchZ arbitrárnym spôsobom, čoho dôsledkom je stav, kedy reálne možné spravodlivé rozhodnutie ustúpilo do úzadia a práva žalobcu ostali bez ochrany.

47. V závere svojho dovolania žalobca konkretizoval použitie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., vo vzťahu k výroku I. rozsudku odvolacieho súdu (výrok potvrdzujúci prvoinštančný rozsudok) a prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., vo vzťahu k výroku II. rozsudku odvolacieho súdu (o náhrade trov odvolacieho konania - pozn. dovolacieho súdu).

48. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/ (písomným podaním zo dňa 31. 07. 2019 na č. l. 951 spisu, ktorý navrhol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietnuť.

49. Vyjadrenie žalovaného/ súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., zaslal žalobcovi (č. l. 967 spisu).

50. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

51. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

52. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

53. V prípade, ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

54. Žalobca v dovolaní prípustnosť dovolania vymedzil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

55. Pre úspešnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ (ale aj ďalšie písm. a/ a c/) C. s. p., musí dovolateľ vymedziť právnu otázku, pretože len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdu. Dovolací súd skutkové závery nie je oprávnený preskúmavať, pretože v zmysle § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

56. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010).

57. Právnou otázkou je otázka, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., a možno ňou rozumieť tak otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a pod., ako aj otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení (3Cdo/158/2017).

58. V posudzovanom prípade žalobca vo vzťahu k prípustnosti svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dôvodí nesprávnym záverom konajúcich súdov o zamietnutí jeho žaloby (vrátane jeho ďalších rozšírení), z dôvodu prílišného formalizmu pri výklade na vec sa vzťahujúcich ustanovení Obchodného zákonníka (§ 131 v spojení s § 183 ObchZ), ktorý realizovali arbitrárnym spôsobom, popierajúcim právo na spravodlivé rozhodnutie.

59. Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že jeho námietky sa týkajú skutkových okolností, po vyhodnotení ktorých súdy (podľa žalobcu) nesprávne zamietli jeho žalobu o určenie neplatnosti uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného v 1. rade konanom dňa 10. 09. 2010, a to pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie na jej podanie z dôvodu nesplnenia jednej z hmotnoprávných podmienok - nepodania protestu do zápisnice z valného zhromaždenia. Tomuto (právnemu) záveru však predchádzali skutkové zistenia súdov, skúmajúc priebeh namietaného mimoriadneho valného zhromaždenia a obsah z neho vyhotovenej zápisnice, okolnosti, ktoré tomuto zhromaždeniu predchádzali a ďalšie súvisiace skutočnosti (podrobne opísané v rozsudkoch konajúcich súdov). Je nepochybné, že žalobca v dovolaní kladie otázky, ktoré nemožno chápať ako otázky, ktoré by boli spôsobilé byť predmetom dovolacieho konania (nesúhlas žalobcu so znením právnych predpisov), otázky, ktoré boli dovolacím súdom viackrát riešené a ustálené (povinnosť žalobcu podať žalobu v prekluzívnej lehote, povinnosť žalobcu vymedziť dôvody žaloby v prekluzívnej 3-mesačnej lehote a nemožnosť ich rozširovania po uplynutí tejto lehoty a ďalšie).

60. Krajský súd sa v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v dostatočnom rozsahu vyjadril k procesnej stránke konania súdu prvej inštancie, čo sa týka vykonaného dokazovania, ako aj postupu podľa § 181 ods. 2 C. s. p., pričom relevantnosť odvolacích námietok žalobcu v uvedenom smere nezistil. V rovine vecnoprávnej sa rovnako, ako pred ním aj okresný súd, náležite zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby a dodržanej prekluzívnej lehoty, predstavujúcich hmotnoprávne podmienky pre úspech žalobcu v konaní, osobitne sa zamerajúc na podmienku podania protestu do zápisnice o valnom zhromaždení (aplikujúc ustanovenia § 131 ods. 1 a 2 a § 183 ObchZ). Vo vzťahu k žalobcom namietanej osobe I. O., sa vyjadril k princípu materiálnej publicity zakotvenom v § 27 ods. 3 ObchZ a neopomenul sa vysporiadať ani s argumentáciou žalobcu o ľahostajnom prístupe predstavenstva žalovaného v 1. rade k preverovaniu oprávnenosti konania osôb za žalobcu, poukazom na § 194 ods. 5 ObchZ. Napokon, v súvislosti s určením neplatnosti zmluvy o kúpe akcií zo dňa 17. 09. 2010, opäť aplikujúc príslušné zákonné ustanovenia, sa vo všeobecnosti a následne v podmienkach posudzovanej veci, vyjadril k existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom právnom určení, ako podmienky úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p.. Všetky závery súdu prvej inštancie, potvrdené odvolacím súdom, ustálené na základe výsledkov vykonaného dokazovania, sú však závermi bezpochyby skutkovými, ktoré následne viedli k právnemu záveru súdu o zamietnutí žaloby žalobcu. Pokiaľ aj žalobca v dovolaní namieta nesprávnu aplikáciu konkrétnych zákonných ustanovení odvolacím súdom, pričom aj uviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, tak vo vzťahu k vlastnej právnej argumentácii namietol skutkové zistenia a hodnotenia dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, čo je v zmysle vyššie uvedeného, pre naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 C. s. p., neprípustné. Na margo záverov krajského súdu dovolací súd dopĺňa, že tieto možno považovať za logické, ústavne udržateľné, neodporujúce aplikovanej právnej úprave a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

61. Dovolací súd podporne poukazuje na závery Ústavného súdu SR v jeho uznesení č. k. I. ÚS 464/2014-11 zo dňa 13. 08. 2014. Ústavný súd rozhodoval o sťažnosti spoločnosti ZTS Strojárne, s. r. o., ktorá vystupovala na strane žalovaného, žalobcom bola spoločnosť SEALFY ESTATE a. s., a to v spore o určenie neplatnosti uznesení MVZ konaného dňa 02. 01. 2006 (spor vedený na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2Cb/37/2008). Ide o rovnaký typ žaloby ako v tu posudzovanej veci - určenie neplatnosti uznesení prijatých na MVZ žalovaného a týkala sa rovnakých účastníkov (sporových strán),

za rovnakej situácie, kedy došlo k zmene právnej formy žalovaného z akciovej spoločnosti na spoločnosť s ručením obmedzeným. Účastník (sporová strana), v neprospech ktorého súdy rozhodli (vtedy to bol žalovaný, nie žalobca, ako je tomu v tu posudzovanej veci), navrhol odvolaciemu Krajskému súdu v Žiline, pripustenie dovolania (za účinnosti O. s. p.). Krajský súd nezistil priestor pre pripustenie dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu. Mal za to, že v danej veci sa zisťoval, vyhodnocoval a posudzoval skutkový stav a následne sa zhodnocovala právna argumentácia účastníkov súdneho konania, čo vyústilo do prijatia právneho posúdenia sporovej právnej veci. Krajský súd vo vzťahu k dovolaniu ako mimoriadneho opravného prostriedku, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/51/2011 zo dňa 29. 02. 2012, podľa ktorého „Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania ani v tomto rámci nesmie viesť k prenášaní ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací a odvolací súd sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré zaujal v rámci rozhodnutia“. Krajský súd uviedol, že v konečnom dôsledku išlo o právne posúdenie zhodnoteného skutkového stavu, t. j. jednotlivé skutkové otázky boli právne vyhodnotené.

62. Zhrnúc všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie je vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 447 písm. f/ C. s. p., dovolanie žalobcu odmietol bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

63. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalobca uplatnil vo vzťahu k výroku II. rozsudku odvolacieho súdu, tvrdiac, že je tu všeobecný dôvod pre podanie dovolania v súlade s citovaným ustanovením, pretože je stranou, ktorá je v tomto prípade rozhodnutím súdu dotknutá (predposledný odsek na strane 33 dovolania). Žalobca dôvody, pre ktoré by malo byť dovolanie prípustné podľa označeného ustanovenia (okrem už uvedeného) nekonkretizoval, preto dovolací súd dovolanie v tejto časti neskúmal. Pre úplnosť dodáva, že výrokom II., svojho rozsudku rozhodol odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania, ktoré rozhodnutie dostatočne zdôvodnil v bode 91. rozsudku.

64. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaných v 1. a 2. rade rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

65. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.